

РЕШЕНИЕ

№ 458

гр. Пловдив, 12.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛОВДИВ, VI СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и втори март през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Надежда Н. Дзивкова Рашкова

Членове: Виделина Ст. Куршумова
Стойчева
Дафина Н. Арабаджиева

при участието на секретаря Бояна Ал. Дамбулева
като разглежда докладваното от Дафина Н. Арабаджиева Въззивно гражданско дело № 20225300500056 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 258 - 273 ГПК.

Постъпила е въззивна жалба от Н. М. К., ЕГН *****, гр. Пловдив, бул. „Дунав“ № 140 против Решение № 261468 от 14.05.2021 г. по гр.д. № 13254/2020 г. по описа на ПРС, с което е прекратен бракът между Д. Р. К. и Н. М. К. като дълбоко и непоправимо разстроен на основание чл. 49, ал.1 СК по вина за настъпилото разстройство на брака на Н. М. К.; предоставеното е упражняването на родителските права по отношение на децата на страните Н.Н. К., ЕГН ***** и Р.Н. К., ЕГН ***** на майката Д. Р. К., ЕГН ***** и е определено местоживеенето при майката, а за бащата Н. М. К. е определен режим на лични отношения с децата, както следва: бащата да има право да вижда и взема децата при себе си всяка първа и трета седмица от месеца за времето от 10.00 ч. в събота до 17.00 ч. в неделя с преспиване в дома на бащата, като бащата взема децата от адреса им на местоживеене и ги връща отново там. С обжалваното решение Н. М. К. е осъден да заплаща на всяко от децата си чрез тяхната майка издръжка от по 200 лв. месечно за всяко от децата, считано от 01.02.2020 г. до навършване на пълнолетие или до настъпване на друга законоустановена причина за нейното изменение или прекратяване, ведно със законната лихва върху всяка просрочена вноска от падежа до окончателното изплащане, като за разликата над 200 лв. до пълния предявен размер от по 350 лв. за всяко от децата исковете са отхвърлени. Освен това с обжалваното решение семейното жилище, находящо се в гр. София, *** е предоставено за ползване на Д. Р. К., като е определено след брака съпругата

да носи предбрачното си име П., както и че съпрузите не дължат издръжка помежду си. Жалбоподателят обжалва решението и в частта, с която са отхвърлени насрещните иски, както следва: иск с правно основание чл. 49, ал. 1 СК за прекратяване на брака по вина на Д. Р. К.; иск за предоставяне на упражняването на родителските права по отношение на децата Н.Н. К. и Р.Н. К., както и за заплащането на издръжка за двете деца от майката в размер от по 350 лв. за всяко дете. С обжалваното решение жалбоподателят е осъден да заплати и таксите по делото, както и разноски в полза на другата страна.

В съдебно заседание чрез процесуалния си представител жалбоподателят изрично посочва, че обжалва Решение № 261468 от 14.05.2021 г. по гр.д. № 13254/2020 г. по описа на ПРС в частта, с която е прието, че вина за настъпилото разстройство на брака има Н. М. К.; в частта, в която за бащата Н. М. К. е определен режим на лични отношения с децата, както следва: бащата да има право да вижда и взема децата при себе си всяка първа и трета седмица от месеца за времето от 10.00 ч. в събота до 17.00 ч. в неделя с преспиване в дома на бащата, като бащата взема децата от адреса им на местоживеене и ги връща отново там и в частта, с която Н. М. К. е осъден да заплаща на всяко от децата си чрез тяхната майка издръжка от по 200 лв. месечно за всяко от децата, считано от 01.02.2020 г. до 20.05.2020 г. – датата на депозиране на исковата молба в съда.

Изрично се посочва, че не се обжалва решението в останалите части.

Жалбоподателят оспорва вината за дълбокото и непоправимо разстройство, като сочи, че неправилно първоинстанционният съд не е спрял първоинстанционното производство до приключване на преюдициален спор по гр.д. № 64074/2020 г. по описа на СРС. Оспорва изводите на първоинстанционния съд, че между него и малолетните му деца няма изградена емоционална връзка. Посочва, че липсата на контакти между него и децата е изцяло по вина на майка им Д.К. поради и което същата ще следва да понесе последиците от това свое поведение, в какъвто смисъл сочи, че е константната съдебна практика. Посочва, че поради спецификата на производствата по ЗЗДН и чл. 127, ал. 2 СК и тяхното разтегляне във времето съществува реална опасност от получаване на отчуждение. В тази връзка сочи, че задължителна охранителна мярка е налагане на мерките по чл. 323 ГПК, което не е изпълнено от първоинстанционния съд. В съдебното заседание пред въззивната инстанция процесуалният представител на жалбоподателя заявява, че не дължи издръжка за минало време.

В срок е постъпил отговор на въззивната жалба от въззиваемата страна Д. Р. К., ЕГН ***** чрез адв. П.К., с който се оспорва жалбата като неоснователна. Твърди се, че обжалваното решение е валидно, правилно, обосновано, постановено при стриктно спазване на материалните и процесуалните норми и в пълнота със събраните доказателства. Въззиваемата страна сочи, че въззивната жалба съдържа твърдения на жалбоподателя, за които същият не ангажира никакви доказателства в първоинстанционния съд, нито заявява такива в настоящото производство. Посочва, че полага всички усилия за постигане на разбирателство и намиране на компромисно решение в интерес на децата, като не получава съдействие от бащата – жалбоподател, който шиканира процеса, проваля участието си в

програма за контакти с децата, не се интересува и вече 2 години не е дал и 1 лева за издръжката им, като използва всички възможности да тормози нея и децата. Оспорва доводите за необходимост от спиране на производството до произнасяне по делото по реда на ЗЗДН. Въззиваемата страна посочва, че от събраните по делото доказателства се установява, че жалбоподателят е напуснал самоволно дома и семейството още на 31.01.2020 г. без дори да съобщи за намеренията си и независимо, че децата са били болни в онзи момент. Твърди, че по делото се установява, че до месец май 2020 г. жалбоподателят не се е появил, нито се е обадил в дома, на нея или на децата, че не е дал и не дава издръжка за децата, че е отсъствал през всичките години постоянно от дома, че не е полагал и елементарни грижи за децата, че не е оставал никога сам с тях, че е бил груб и злонамерен към нея и че я е нагрубявал системно с обидни думи и пред децата и пред трети лице, че е водил жени в дома им, с които е осъществявал сексуални контакти по техните легла и заснемал порнографски снимки. Сочи, че се установява, че от 31.01.2020 г. жалбоподателят е идвал да види децата за по час, два, като е използвал случаите да я нагрубява и тормози. Посочва, че на 17.12.2020 г. е извършил спрямо нея жестоко физическо насилие в присъствието на децата и на нейните родители, което е установено по делото. Позовава се на приетите социални контакти относно условията и атмосферата, в която живеят децата при нея и липсата на условия при бащата. Твърди, че бащата не познава децата си, техните навици, нужди, както заради отсъствието си, така и поради липсата на желание за това. Сочи, че в интерес на децата е връзката с баща им да започне да се изгражда постепенно и внимателно, а не насилствено и рязко. С оглед на изложеното моли обжалваното решение да се потвърди. Претендира разноски.

ПЛОВДИВСКИ ОКРЪЖЕН СЪД, след като прецени събраните по делото доказателства по реда на чл. 235, ал. 2 вр. чл. 12 ГПК, намира следното:

Жалбата е подадена в законния срок, от страна, имаща правен интерес да обжалва, поради което се явява процесуално допустима и следва да бъде разгледана по същество.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Първоинстанционното производство е образувано по предявена от Д. Р. К. против Н. М. К. искова молба, с която са предявени искове по чл.49 СК за прекратяване на брака им като дълбоко и непоправимо разстроен по изключителна вина на съпруга Н.К., за предоставяне на упражняването на родителските права върху децата, определяне на тяхното местоживеее при майката, определяне на режим на лични отношения с бащата и заплащане на издръжка на всяко от децата от по 350 лв. месечно, считано от 01.02.2020 г.- денят, следващ деня на фактическата раздяла до настъпване на причини, водещи до нейното изменение или прекратяване, ведно със законна лихва върху всяка просрочена вноска. Поискано е ищцата да носи брачното си фамилно име К. и да ѝ бъде предоставено ползването на семейното жилище.

Ответникът е депозирал в срок насрещни искове за прекратяване на брака по вина на ищцата, за родителските права и за издръжката на децата, които са отхвърлени, като в тази част решението не се обжалва от жалбоподателя – ответник в първоинстанционното

производство, поради и което не са предмет на настоящото производство.

В исковата молба Д.К. е посочила, че бракът ѝ с Н.К. е дълбоко и непоправимо разстроен изключително по негова вина, като брачни провинения сочи различия в разбиранията за брака и семейството, грижата за децата, поемане на отговорности, незаинтересованост към семейните задължения и отговорности, изневяра, отсъствие от дома, бездушно отношение към нея, отчуждение и други, като излага подробни съображения в тази насока. Твърди се, че от раздялата с ответника – 31.01.2021 г., когато същият си събрал багажа и напуснал семейното жилище до датата на подаване на исковата молба в съда -20.05.2020 г. децата живеят с ищцата Д.К., като ответникът не е осигурявал дължимата се на децата финансова обезпеченост, поради и което моли да бъде определена издръжка от този момент. Посочва, че първото обаждане на ответника след тази дата е на 23.02.2021 г. за рождения ден на големия им син. След това се обадил на 08 март, за да поиска ищцата да му върне колата, но тя отказала, тъй като ѝ била нужна да превозва и разкарва децата.

В срок е депозиран отговор на исковата молба, като ответникът Н.К. оспорва изложеното от ищцата Д.К.. Твърди, че ищцата е имала претенции към него да бъде домакин и детегледачка, въпреки естеството му на работа и заетост от 12 часа на ден, включително и в събота и неделя понякога. Сочи, че работата му е била свързана с постоянно пътуване, за да осигурява добър стандарт на семейството си, като именно поради тази причина се е отдал изцяло на служебните си задължения. Посочва, че за да осигури висок стандарт на семейството си освен добрите си трудови доходи се наложило да вземе заеми, за да основе фирма за международен транспорт. Ищцата се грижела за този бизнес, тъй като била в майчинство и разполагала с достатъчно свободно време, а родителите ѝ постоянно идвали да виждат внука си. Оспорва да е взел сам решение да приеме предложена позиция в друг град и да не е проявявал заинтересованост и грижа към семейството си през този период. Сочи, че основна вина за дълбокото и непоправимо разстройство има съпругата му, която се е поддала на влиянието на баща ѝ, който настройвал и нея и децата против ответника Н.К.. Излага подробни съображения за проявени от него грижа за семейството, отношения с децата, осигуряване на финансова обезпеченост на семейството и заинтересованост. Оспорва да е имал извънбрачна връзка. Твърди, че през месец август 2019 г. е водил съпругата си и децата на ваканция в Гърция. Сочи, че е обичал и обича съпругата си безрезервно, както и децата им.

От фактическа страна се установява следното:

Страните по делото са съпрузи от 16.10.2010 год., видно от представеното удостоверение за граждански брак, издадено въз основа на акт за граждански брак №866/16.10.2010 год. на община Пловдив.

Не се оспорва и от приетите по делото като писмени доказателства удостоверения за раждане се установява, че от брака си страните имат две родени деца – Н.Н. К. – роден на 23.02.2012 г. и Р.Н. К. – роден на 18.01.2017 г.

По делото са приети социални доклади, изготвени съответно от Агенция за

социално подпомагане – Сердика и Агенция за социално подпомагане – Пловдив. И в двата доклада е дадено становище, че в интерес на децата е да общуват пълноценно и с двамата си родители, като същите следва да осигурят сигурна и спокойна среда, които да способстват за правилното им развитие и успешна социализация. Установява се, че и двамата родители имат подходящи условия за отглеждане на децата.

В приетия по делото социален доклад от Агенция за социално подпомагане – Сердика от 11.03.2021 г. изрично е посочено, че е налице конфликт между родителите, като в интерес на децата е да общуват пълноценно и с двамата си родители, като същите следва да им осигурят сигурна и спокойна среда. Описват се възникналите конфликти по повод определения режим на лични отношения с децата, който не се спазва от ответника.

Приет е като писмено доказателство договор за наем от 15.11.2020 г. при договорена наемна цена от 550 лв.

В приетото по делото като писмено доказателство СМУ от 18.12.2020 г. е отразено, че при прегледа на Д.К. са установени кръвонасядания на гърба и лявата мишница, охлузване на левия лакът, причинили ѝ болка и страдание. Посочено е, че същите могат да се получат по посочения от прегледания начин – стискане и изблъскване към вратата.

По делото е приета като писмено доказателство заповед за незабавна защита от 21.12.2020 г., издадена от СРС по гр.д. № 64074 по описа за 2020 г., с която ответникът е задължен да не се доближава до децата си и ищцата с изключение по отношение на децата, когато ще има право да ги вижда веднъж седмично по 2 часа, когато се осъществяват срещи между бащата и децата, единствено в Детски контактен център чрез ДСП по местоживеенето им.

Относно трудовите доходи на страните са приети справки от ТД на НАП, от които се установява, че Д.К. в периода 10.2019 г.-09.2020 г. е със среден месечен осигурителен доход от около 2300 лв. Н.К. през периода от 07.2019 г. до 05.2020 г. не е получавал доходи от трудови правоотношения, което не се оспорва от него. Видно от справката на същия при прекратяване на трудовото правоотношение му е изплатено обезщетение в размер от 7892,06 лв.

От разпита на свидетеля С. П. – майка на ищцата, чийто показания се преценяват с оглед на останалите събрани по делото доказателства, като се има предвид вероятната заинтересованост, се потвърждава, че страните са живели заедно до 31.01.2020 г. Установява се, че са живели в гр. София, като на 31 януари децата са били болни, като ответникът си събрал багажа и напуснал семейното жилище. Потвърждава се изложеното в исковата молба, че едва след подаване на исковата молба за развод, ответникът е започнал да се обажда и да притеснява всички, като преди това не е проявявал интерес относно това какво се случва. Тези показания не се опровергават и от разпитаната във въззивното производство св. К.П., която е свидетел на срещи с децата едва след този период. За периода преди депозиране на молбата за развод показанията на св. Петкова не отразяват непосредствените ѝ впечатления, а представляват косвени доказателства и отразяват споделеното ѝ от

ответника. От показанията и на двете свидетелки се установява, че ответникът е ходил до София, за да се види с децата си. От показанията на св. П. се установяват и изострените отношения на ответника с майката и бащата на съпругата му. Дава показания и за случилото се на 17. 12., за което има образувано дело по ЗЗДН. Сочи, че е имало конфликт и блъскане от страна на ответника К., на което голямото им дете е било очевидец. Не се оспорва от ответника и от показанията на св. П. се установява, че ответникът винаги е работил в друго населено място и отсъствал, като бащата на Д.К. ѝ помагал с децата. Св. П. дава показания, че дъщеря ѝ е показала снимки на друга жена на техния диван. Потвърждава се изложеното от ищцата Д.К., че ответникът не поемал непосредствени грижи в отглеждането на децата, като не ги вземал от детската градина, което се признава от ответника в исковата молба с обясненията, че не му се позволявало да го прави. Буди недоумение как пълнолетен мъж, работещ на ръководни позиции, ще бъде възпрепятстван от когото и да е било, дори и собствената му съпруга да взема собствените си деца от училище или детска градина. Именно поради тази причина съдът възприема изцяло показанията на св. П., които са последователни, безпротиворечиви и установяват сочените от ищцата в исковата молба брачни провинения, изразяващи се в недостатъчни грижи при отглеждането на децата, различия в разбиранията за брака и семейството, грижата за децата, поемане на отговорности, незаинтересованост към семейните задължения и отговорности, изневяра, отсъствие от дома. В тази връзка следва да се посочи, че грижата за семейството и децата не се изчерпва само в осигуряването на финансово обезпеченост. Съгласно чл. 17 от СК съпрузите са длъжни чрез взаимно разбирателство и общи усилия и съобразно своите възможности, имущество и доходи да осигуряват благополучието на семейството и да се грижат за отглеждането, възпитанието, образованието и издръжката на децата, от което следва, че осигуряването на издръжката е само част от грижата за семейството, а не се изчерпва само с нея.

Изложеното от свидетелката П. не се опровергава и от разпитаната във въззивното производство свидетелка К.П., която има непосредствени впечатления от отношенията на Н.К. с Д.К. и децата едва след депозиране на исковата молба за развод. От показанията ѝ може да се направи извод, че същата е била с ответника на всяка негова среща с Д.К. и децата само, за да се обезпечи достоверност на показанията, които ще даде пред съда.

Предвид гореизложеното и с оглед липсата на доказателства, събрани във въззивното производство, които да опровергават изводите на съда относно вината за прекратяване на брака, съдът счита, че решението в частта, в която е прието, че вина за прекратяване на брака има ответника – Н.К. е правилно и законосъобразно и следва да се потвърди. Твърдението на ответника, че ищцата искала да изживее втора младост и всъщност е била виновна за дълбокото и непоправимо разстройство на брака, не се установява от събраните по делото писмени и гласни доказателства. Напротив установява се, че до раздялата им на 31.01.2020 г., именно ищцата се е грижила за отглеждането, възпитанието и образованието на децата, а ответникът е осигурявал основно финансовата издръжка на семейството, като напускането на семейното жилище децата не са оставали при него с приспиване. Изводът на

първоинстанционния съд, че ответникът има вина за дълбокото и непоправимо разстройство на брака не се опровергават и от обясненията на страните по реда на чл. 59, ал. 6 СК.

По отношение на решението в частта, с която е присъдена издръжка, считано от фактическата раздяла на страните по делото, съдът счита, че предвид липсата на доказателства опровергавачи изводите на съда, че от тази дата такава издръжка не е предоставяна, то следва да се споделят изводите за основателност на претенцията и решението и в тази част да се потвърди. От разпита на св. Петкова се установява единствено, че се предоставени средства за обслужване на семейния автомобил, който обаче впоследствие ответникът е взел от съпругата си. Еднократното предоставяне на сума за обслужване на автомобила, без да са налице данни да са предоставени и средства за издръжка на децата, не може да обуслови безспорен и категоричен извод, че такава е предоставяна от ищеца в периода от 01.02.2020 г. до датата на депозиране на исковата молба. При разпита по реда на чл. 59, ал. 6 СК самият ответник Н.К. заявява, че нямал права спрямо децата, като дори не можел да ги чуе по телефона, като не дава сведения да е предоставял конкретни суми за издръжката на децата в този период.

Предвид горното съдът счита, че следва решението в частта, в която е присъдена издръжка за децата за минал период да се потвърди, като правилно и законосъобразно.

Следва да се разгледат възраженията на жалбоподателя относно определения режим на лични отношения с децата, съгласно решението в обжалваната част. От обясненията на Д.К. и Н.К. се установява, че ответникът и децата са в много добри отношения, но нямат изградена стабилна родителска връзка. Това се дължи, както на обстоятелството, че бащата винаги е работил в друго населено място, така и на факта, че същият е закъснявал на определените срещи в Детския контактен център. Д.К. изявява желание режимът на лични отношения с децата да се разшири, но в един по – късен етап, доколкото същите не са прекарвали толкова много време с баща си и съответно изграждането на тяхната връзка следва да стане постепенно, а не да е насилствено наложена. От показанията св. Петкова се установява, че децата се разбират добре с баща си, като търсят неговото внимание, което е нормално с оглед обстоятелството, че срещите им не са толкова чести. От приетите във въззивната инстанция писмени доказателства се установява, че бащата има добър подход, като децата се надпредварват да привлекат вниманието му, като липсват данни за риск от агресивно поведение от страна на бащата. Именно поради тази причина и с цел да се запази тази връзка с децата и да се надгради, правилно първоинстанционният съд е приел, че следва да се определи режим на лични отношения с децата – всяка първа и трета седмица от месеца за времето от 10,00 часа в събота до 17,00 часа в неделя с преспиване в дома на бащата. Този режим към настоящия момент е оптимален такъв за съхраняване на емоционалната връзка между бащата и децата и за доизграждане на по – стабилна връзка. Следва да се има предвид, че след изминаване на определен период от време и доразвиване на тези отношения самите деца ще поискат да прекарват повече време с баща си, което би могло да наложи разширяване на този режим.

Предвид горното и с оглед липсата на доказателства, както в първа, така и във въззивна

инстанция за силна и стабилна връзка между децата и бащата, то така определеният режим на лични отношения напълно съответства на целите на закона и задължителните обстоятелства, които следва да се преценят от съда по реда на чл. 59, ал. 4 СК. Следва да се има предвид, че във всеки един момент при промяна на така установените обстоятелства така постановените от съда мерки могат да се изменят. Към датата на обявяване на устните състезания за приключени не се представиха доказателства, които да обусловят извод за промяна на обстоятелствата, касаещи полаганите до момента грижи за децата, привързаността на децата, възпитателски качества и други. Напротив от приетите по делото писмени доказателства от Детски контактен център се установява, че дори определените часове на срещи с децата не се спазват от ответника. Отношенията между родителите допълнително се изострят и от делото по ЗЗДН, което все още не е приключило поради поведението на всяка от страните по него.

На основание гореизложените доводи настоящият съдебен състав счита, че решението, в частта, в която за бащата Н. М. К. е определен режим на лични отношения с децата, както следва: бащата да има право да вижда и взема децата при себе си всяка първа и трета седмица от месеца за времето от 10.00 ч. в събота до 17.00 ч. в неделя с преспиване в дома на бащата, като бащата взема децата от адреса им на местоживееене и ги връща отново там следва да се потвърди, като правилно и законосъобразно.

С оглед неоснователността на въззивната жалба и на основание чл. 78, ал. 3 ГПК в полза на въззиваемата страна – Д.К. следва да се присъдят разноски за настоящата въззивна инстанция. Претендират се разноски за заплатено адвокатско възнаграждение от 1000 лв., като жалбоподателят е направил своевременно възражение за прекомерност на заплатеното възнаграждение. Настоящият съдебен състав счита, че така заплатеното възнаграждение не е прекомерно и напълно съответства на фактическата и правна сложност на делото и усилията на процесуалния представител за осъществяване на защитата по делото.

Предвид изложените съображения, ПОС, VI-ти състав,

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 261468 от 14.05.2021 г. по гр.д. № 13254/2020 г. по описа на ПРС в частта, с която е прието, че вина за настъпилото разстройство на брака има Н. М. К.; в частта, в която за бащата Н. М. К. е определен режим на лични отношения с децата Н.Н. К., ЕГН ***** и Р.Н. К., ЕГН *****, както следва: бащата да има право да вижда и взема децата при себе си всяка първа и трета седмица от месеца за времето от 10.00 ч. в събота до 17.00 ч. в неделя с преспиване в дома на бащата, като бащата взема децата от адреса им на местоживееене и ги връща отново там и в частта, с която Н. М. К. е осъден да заплаща на всяко от децата си чрез тяхната майка издръжка от по 200 лв. месечно за всяко от децата, считано от 01.02.2020 г. до 20.05.2020 г. – датата на депозиране на исковата молба в съда.

В останалата част решението е влязло в сила, като необжалвано.

ОСЪЖДА Н. М. К., ЕГН ***** да заплати на Д. Р. К., ЕГН ***** сумата от 1000 лв.- разноси по в.гр.д. № 56/2022 г. по описа на ПОС за заплатено адвокатско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване пред ВКС при предпоставките на чл. 280 ГПК в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____